

den heraf. Det er jo klart — og det kan ikke overraske — at de Medlemmer af Rigsdagen, hvis Anskuelse er som den Mand, der først havde Ordet, at de vilde være temmelig afgjort af den Formening, at det er deres Pligt, som Medlemmer af dette Thing, at stemme imod Folkethinget her; men jeg vil haabe, at der er Mange af os Andre, der deels af Overbeviisning om det Nigtige i Sagens Realitet og deels af Omhyggelighed for ikke uden absolut Nødvendighed at bringe den Forlegenhed, som jeg kun med et Ord har antydet, tilstede ved at stemme for Endringsforslaget, ikke vilde stemme derfor, og derfor stemmer jeg derimod.

Formanden: Den 3die Landstingsmand for 9de Kreds (Vjerring) sagde ikke, at der vare Medlemmer af Thinget her, der antoges at repræsentere Folkethinget (Stemmer: Jo! Formanden ringer), men, dersom der vare Medlemmer her osv.

Vjerring: Jeg har hverken sagt „at der vare“ eller „dersom der vare“ (B. Christensen: Det var det Allerbedste!), men jeg har sagt „dersom den Tid nogeninde skulde indtræffe“. Jeg har talt om, at der muligt i Tidens Løb kunde komme en saadan Tændent, idet jeg tilspøede: „dersom der desuden skulde komme den Tid, da der her i Salen sadde Medlemmer osv.“ Det er overordentligt langt fra, at der nu skulde sidde saadanne Medlemmer her.

Indenrigsministeren: Jeg vil kun oplyse en Misforstaaelse, som den sidste ærede Taler (Christensen) gjorde sig skyldig i. Han sagde, at der her var Tale om en Bevilling; men ved Bevilling forstaaer man, at der stilles en vis Sum til Regjeringens Disposition, og denne Sum gaar ud af Statskassen; dette er jo ikke her Tilfældet. Her flyder der jo en Sum ind i Statskassen saamtidigt med, at den gaar ud deraf. Det er jo snarere det Møbsatte af en Bevilling, thi det er tildeels Olemedet med den tilfattede Reform, at Udgifterne skulle blive mindre for Statskassen. Medens der ved Bevilling er Tale om Udgifter af Statskassen, er her Tale om Indtægter for Statskassen eller

Tale om en Ordning af et Forhold; hvor det er usseligt, at alle Dele af den Lovgivende Magt komme til at udøve enlige Indflydelse derpaa.

Madsig: Der handles ikke om en Bevillings sag, baade af den Grund, som den høit ærede Minister har sagt, og fordi overhøvedet Fastsettelsen af Gager ikke er en Bevillings sag. Finantsloven bevilges aarlig, og der bevilges, hvad der er fornødent, enten ifølge de pædagogiske Omstændigheder eller ifølge forud betagne Love. Men det er ikke Bevillings sager at betage Love, hvormed der vilde følge Udgifter. Det er to ganske forskjellige Ting, som ikke maae blandes sammen. Forresten vil Ingen gjenneim saadanne Love paatvinge Folkethinget en Bevilling. Jeg skal i denne Sag stemme saaledes, som jeg har tilraadet Andre at stemme. Jeg troer, at Dyringer, som den ærede 5te Landstingsmand for 2den Kreds (Christensen) fremkom med, klart angav Sagen, hvormed der handlede, uden at han just havde det til Hensigt. Han betegnede, at der vilde allerede Landstingets Betydning sig, at vi kunne drøfte et saadant Punkt som dette. Men naaget vi nu ere trængte derhen, at almindelige Grundsætninger af det største Omfang skulle udfindes af Forhandling og lægges ind i den Finantslov, opfordres vi til at lade det blive ved at tale derved og lade vor Indflydelse paa Spørgsmalets Afgjørelse indskrænke sig dertil. Skal Landstinget virkelig have nogen Indflydelse, og er Landstinget virkelig sat til at have nogen Control ved Lovgivningsmagtens Udøvelse, og er der Tilfælde, hvor Landstinget maa vise sin Indflydelse i Gjerrning, er dette et af dem. Landstinget handler som sagt ikke i sin egen Interesse, men i hele Forfatningens Interesse, derved, og ikke blot i Regjeringens. Jeg opfordrer til at stemme for Endringsforslaget.

Justitsministeren: Det under Nr. 2 stillede principale Endringsforslag forekommer mig at bringe Sagen ind paa en Vej, der vel stikket til at indjævne de Uanskeligheder, der paa de første Stadier have mødt de Bestemmelser, hvortom der her er Spørgsmaal.